

Co tě nezabije, to tě posílí

Vypravěč: Paní Věra Řezníčková se narodila v Plzni 5. srpna 1936. Tatínek provozoval živnost – holičství a kadeřnictví. Maminka sice od rodiny odešla, přesto malá Věrka prožívala krásné dětství až do konce roku 1944, kdy těsně před Vánoce dopadly bomby na Plzeň.

Pamětník: Američani šli bombardovat Němce, a protože naši bydleli hned naproti, tak nějak ta bomba spadla do středu toho domu a zabilo to tu mojí babičku a sestřenici. Slyšela jsem ty rány, to byly bomby a voni skoro celej ten blok byl vybombardovanej.

Vypravěč: Tatínek se o své děti opravdu bál, proto se je rozhodl odvézt do bezpečí.

Pamětník: Tak jsme vyjeli večer směrem přes Chrást do Radnic a do Olešná. Přišli jsme na kraj Chrástu a zdravila nás paní a říkala, vodkupak jdete? Vy máte jistě hlad. (6:38 -6:45) Měli makový buchty a dala nám nějaký kakao, to jsme v životě nejedli. Až tam byly slyšet ty rány z Plzně, jak byla bombardovaná Škodovka.

Vypravěč: Malá Věrka prožila v Olešné krásné chvíle. Do Plzně se vrátila až po osvobození. Úsměv na rtech jí dodnes vykouzlí vzpomínka na americké vojáky.

Pamětník: Pak jsme se vrátili až po válce, (13:08 - 13:11) Když už se nebombardovalo. Já jsem chodila. Tady nahoře, a tam byli domečky s těma nízkejma hrabčičkama a voni na tom seděli, ty černý, černoši, kudrnatý, krásný oči, zuby z nich koukaly, my jsme se tam na ně chodili dívat.

Vypravěč: Po válce tatínek došel k přesvědčení, že komunistická strana by mohla být cestou z mnoha problémů, ale ani příchod do strany je nevaroval před měnovou reformou.

Pamětník: Můj otec spolu se strejdou si řekli, komunisti se nám zdají, že by nás dostali z toho ven, z té války. Tak se přihlásili ke komunistům. Strejda měl mít na schůzi řeč, že žádná měna nebude, protože se vo tom pořád mluvilo. Ráno se probudil a vona byla. Já si pamatuju hlavně na ty fronty. Když sme něco chtěli, tak sme museli stát třeba dvě hodiny frontu.

Vypravěč: Věrka, členka Sokola, se zúčastnila i posledního sokolského sletu.

Pamětník: Tak jsme přišli do Prahy a byl velkej průvod. Rozjásaná děti, že se dostaly po válce do takovýho prostředí, že nás všichni vítali a mávali a tak jsme začli zpívat písničky. A najednou začaly chodit vokolo ty naše vedoucí a říkaly, ticho, nesmíte nic zpívat, ani provolávat nějakou slávu, můžete akorát mávat. To už byly zřejmě zatčený, ty vedoucí. No protistátní činnost.

Vypravěč: Rodinu vzhledem k tatínkovu podnikání citelně zasáhly i události roku 1948. Původně kadeřník pracuje jako pomocný dělník.

Pamětník: Tady se všechno znárodňovalo. Kdo měl nějak statek, to se všechno sebralo a táta si řek, no, když mi to seberou. Tak to radši prodám. Tak všechno prodal a šel dělat do autodružstva.

Vypravěč: Nevítanou proměnu společnosti vnímá i Věrka, v té době dítko školou povinné.

Pamětník: Voni vůbec děti živnostníků, bejvalejch. Ať se hlásily, jak chtěly. Tak jim dal vždycky štyrku. Ve škole se nás ptali, kdy byla naše republika osvobozena. Já sem honem zvedla ruku a řekla sem 8. května 45. Kdo nám to řekne lepší? Sem si říkala, vždyť sem to zažila. Co budou říkat něco lepšího? Se někdo přihlásil a řekli. 9. května osvobození Rudou armádou. Já sem ale žádnou neviděla.

Vypravěč: O Věrčině budoucnosti měl po škole rozhodnout úřad práce.

Pamětník: Když sme přišli na úřad. (49:35 – 49:38) Táta šel se mnou. No, měli bysme pro vás ňákou zemědělskou školu nebo... a táta mi chytil takhle za ruku a řek. Na to sem tě neměl, abys utírala kravám prdele.

Vypravěč: Věra si nakonec udělala kurz pro zdravotní sestry a celý svůj život lidem pomáhala. Přes všechny životní útrapy je stále člověkem, který se v lidech snaží vidět dobro a nám všem vzkazuje:

Pamětník: Vždycky si chraňte svoji dobrou vůli, nenechte se nikym přesvědčovat, že myslíte špatně. Nechte si to svoje dobrý, zlý, to pomiňte hned, to si nedržte v hlavě.